ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\P\Procházka Jiří\Procházka X Jiří - Jackuv_konvoj.pdb

PDB Name: Jackův konvoj
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Jackův konvoj

Jiří W. Procházka

...a nebyla to pouť lecjaká. Slovy reverenda Thomase šlo o přemístění celé jedné sféry Božího Světa. Protože jak jinak lze výstižněji nazvati tisíce gigantických mezihvězdných korábů, přesunujících se neznámými prostory Všehomíra, a ve svých polirunových vnitřnostech ukrývající všechno bohatství Sluneční soustavy, které si sebou lidé vzali, než se jejich domovy ztratily v apokalyptických plamenech mateřské hvězdy.

Kapitola první
Smrt lodivoda

"Jacku! Máš poslední možnost! Pokud ještě teď změníš kurs, mineš Pavučinu v bezpečné vzdálenosti a..."
"Lodivode Tuckere, nebudu opakovat slova plukovníka Bradleyho. Tohle berte jako přímý rozkaz nejvyššího velitele Císařského loďstva - ihned změňte kurs," přerušil podsaditého plukovníka Transom. Obrazovka monitoru však byla stále neutrálně šedá a jenom občas přes ni přelétly signály ostatních lodí, které spojovací kyberoid okamžitě odfiltroval - a snažil se navázat spojení s ukořistěnou transportní lodí. Stále marně.
"Kolik času ještě zbývá?" zeptal se kontradmirál Transom a pravou rukou si přejel po dokonale oholené, hubené tváři.
"Podle majáků se už nachází v přímém vlivu Pavučiny. Jestliže by ale ještě teď provedl prudký obrat, odrazil by se bočně od jejího pole, a pokud by to plášť wé sedmičky vydržel, setrvačností by se dostal až do bezpečného vnitřního pásma Konvoje."
"Co stíhači?"
"Odmítli na Tuckera střílet."
"Po návratu je ihned postavte před vojenský soud. Všechny."
"Ano, pane," zavrtěl se Bradley. "Ano... Jak si přejete."
"Přejete?! A kdybych si to náhodou nepřál - tak co?! Co to je za odpověď, plukovníku? Snad máme na starost bezpečnost dvanácti miliard lidí! My nejsme Armáda spásy! My jsme svrchovaná elitní jednotka Jeho císařské výsosti - a jako taková máme i své řády a zákony! A to velice přísné řády a zákony! Jestliže si váš lodivod dovolí ukrást stíhací letoun, ukořistit transportní loď se sedmi milióny tun bioplazmy, paralyzovanou posádku vystřelit v kapslích do vesmíru - potom se pokusí o nesmyslnou dezerci... A vy mi na to řeknete: 'Jak si přejete'?! Za hodinu se hlaste k raportu!" Kontradmirál dokřičel, a znaveně si přejel hřbetem ruky vrásčité čelo. Tohle mu ještě scházelo. Teď bude muset potrestat i Bradleyho; poctivého, starého bojovníka - a přítele. A to už vůbec nemluvě o Tuckerovi, proslulém veteránovi z proximské války. Za dezerci jistě dostane kulku, či paprsek, nebo čím se to vlastně popravuje. Transom letmo pohlédl na zaraženého Bradleyho, a co možná nejsmířlivějším tónem se zeptal:
"A co kybernátoři, spojili jste se s nimi?"
Bradley jenom mlčky kývl mohutnou hlavou k obrazovce Bejbyho a postavil se k veliteli zády. Býčí šíji měl porostlou šedivými chloupky, které přecházely v krátce sestřižené vlasy. Na stranách hlavy trčely silné, odstálé ušní boltce a v zátylku zářil zadní blok kybernetické Krysy. Kontradmirál pochopitelně věděl, že Bradley je neustále napojený na Systém, ale otázka v současné situaci byla míněna jako znovunavázání kontaktu. "Tady Bradley," tiše pronesl plukovník. "Potřebuji opět mluvit se Sverrem."
Z obrazovky se trojrozměrně vypoulil obličej stařičkého Eskymáka. Bystré, modrošedé oči se ztrácely v hlubokých údolích vrásek a široká ústa s bledými, úzkými rty se skoro ani nehýbala, když Sverre sděloval:
"Bradley, říkal jsem vám, že v této fázi nic nezmůžeme. Ani Bejby, ani já, ani žádný z mých lidí. A i kdybychom mohli ovlivnit Tuckerovo jednání, nebylo by to z hlediska Systémového Desatera vhodné - protože ten lodivod je součástí Systému."
"Ano, Sverre, já vím. Ale vyskytly se nějaké problémy..."
"To já jsem vás chtěl kontaktovat," vstoupil do dialogu Transom a zadíval se na vrásčitou tvář. Ano, je to on. Kybernátor, označovaný titulem První. I s tím velkým písmenem. Jakkoliv si Transom, ostatně jako většina lidské populace, uvědomoval nezbytnost existence Systému - a kybernátorů, stejně se při přímém kontaktu s nimi nemohl zbavit nepříjemného pocitu jakési rasové, či snad přímo druhové odlišnosti. I Bradley patřil k této kybernetické sortě.

Byl to klasicky vzdělaný hard-runner, specialista na inteligentní zbrojní systémy, ale ačkoliv byl z větší části kyborg, byl nějak více člověkem. Avšak stařičký, amulety ověšený Eskymák, to už byl někdo jiný. To už byl zosobněný Systém...
"Chtěl jsem se zeptat, jak to, že naše binární systémy nejsou schopné paralyzovat pohonné ústrojí wé sedmičky?" Sverreho tvář se vychýlila z pole obrazovky ještě více a rty skoro bez hnutí zašeptaly: "My nemáme binární systémy. Existuje jen jeden Systém...!"
"Proboha!" procedil mezi stisknutými zuby kontradmirál. "Tak proč náš jeden Systém není schopný ovládnout tak primitivní kybernetický organismus, jakým je transportní loď?!"
"Protože ho nechce ovládnout," řekl Sverre a zmizel.
Nejvyšší velící důstojník Císařské flotily ještě chvíli hleděl na ostře zelenou, protože rozrušenou obrazovku a nervózně klepal prsty do mahagonového stolu, nad nímž se vznášela projekce jednotlivých sektorů Konvoje. Hned vedle jeho ruky pableskovala holografická klávesnice, ke které teď přistoupil plukovník, poslal přes ní další výzvu k zablokování funkcí uneseného transportéru, a potom pomalu pronesl:
"Transome, věřte, že s kybernátory jsem ve stálém spojení od prvního poplachu. Oni se zpočátku také snažili zabránit tomu, čemu teď už nezabráníme - ale v určitý okamžik se stáhli do pozadí. Bejby odmítlo zasáhnout wé sedmičku kybernetickou smrští, protože pak by se celá loď proměnila v mrtvý, neovladatelný kus polirunu. A to nechtělo dopustit. Proč, to se mě, prosím, neptejte."
Kontradmirál celou dobu mírně kýval hlavou. Jakmile plukovník domluvil, jenom se ho zeptal:
"Kolik teď zbývá času?"
"Stotřicet sedm sekund."
"Projekci strážní letky, rovinu tři."
"Ano, pane," odvětil Bradley a silné, zeleně potetované prsty se opět rozlétly po klávesnici. Stěna před nimi prolnula v jednolité mléčné sklo, v němž rychle vypučel černý prostor, nezvykle černý prostor, rozdělený modrým mřížkovím souřadnic do perspektivně ubíhajících šachovnic. Transom si v duchu povzdechl. Jak dlouho už neviděl hvězdy? Jak dlouho už nehleděl na zářivé mlhoviny? Jak dlouho...? Prokletá Pavučina!
"Ano, máme vás taky! Tady Eddie McGuffey, lodivod strážní letky, úroveň tři. Tucker právě prolétá čtvercem B 5, za padesát tři sekund bude už v áčku - a potom je už jen Pavučina."
"McGuffey, mluví k vám kontradmirál Transom. Odpovězte co nejstručněji. Proč jste nezasáhli wé sedmičku, když prolétala vaším koridorem. A proč ji nepronásledujete?"
"Čtyři slova, kontradmirále: Jack si to nepřál! Vzdalujeme se podle jeho instrukcí do zóny E. Konec," opravdu stručně odpověděl McGuffey a přitáhl k sobě knipl až na doraz. Mohl sice svěřit řízení samotnému organismu člunu, ale chtěl mít ten pocit hrdosti, že se osobně zúčastnil Jackovy šílené akce. Dalších šest strojů jeho letky ho následovalo, jako by byly přivázány na neviditelném lanu. Útrobami štíhlých lodí duněly hyperplameny a polirunové trupy se prohýbaly pod ostrou změnou kursu. Eddie vzápětí natočil loď tak, aby mohl přímo oknem kabiny, ne přes nějaké kamery, sledovat následující okamžiky. Poslední akci lodivoda Jacka Tuckera.
Transportní loď třídy Weight 7 nebyla právě důstojnou lodí pro skon jednoho z nejlepších lodivodů, jaké kdy lidstvo mělo. Byla to taková bachratá kocábka, sestávající se ze sedmi cisteren, čtyři v zadní části a tři v přední, spojených mezi sebou kostrbatou konstrukcí. Po délce se táhly tři štíhlé palivové nádrže, jejichž potrubí napájelo pohonné jednotky, dvě centrální a tři manévrovací. Před celým tím neohrabaným kolosem, který měl na délku přes dva míle, upevněná na oslnivě lesklých, profilovaných traverzách plula pilotní jednotka. Diskovitý tvar jí snad konstruktéři udělili jen proto, aby vzpomenuli na mytologické létající talíře, protože v mezihvězdném prostoru byl každý aero či hydrodynamický tvar určen pouze pro potěšení oka, či duše.
Na dokonale vybroušeném povrchu stometrového kotouče se ostře rýsovaly kruhové otvory. Ty otvory, jimiž Jack vypálil v záchranných kapslích celou posádku do bezpečí. Celou vlastně ne...
"Arnie, jaká je aktivita bioplazmy?" zeptal se Jack a na chvíli odtrhl oči od vyděšených obrazovek, které ho, každá jinak, varovaly před hrozícím, neodvratným, smrtelným, či dokonce matematicky nevyjádřitelným nebezpečím. Podíval se do vedlejšího křesla, z něhož trčelo kovové tělo palubního kyberoida ARN-II. Oválná hlava se ani neotočila a ústa bez rtů se pootevřela jen natolik, aby propustila krátkou odpověď:
"Plazma už je živější než já, pane."
Jack se oblíbené narážce kovového mechanismu na uměle stvořenou živou hmotu ani neusmál. "Výborně. Tak jdeme na to."
Ještě se podíval na holografické linie rychlosti, dráhy a vzdálenosti korábu od bariéry. Zkontroloval své fyzické napojení na systém lodi. Kyberkrysu měl pevně vrostlou ve spáncích - snad je ten nezvykle darovaný obvod Vstupní jednotky už seznámený s celým jeho nitrem - a protože pole Pavučiny mohlo rušit telebionární přenos, ještě se pojistil starými poctivými koaxiály, které připojil přímo na makročip palubního počítače. Opět si uvědomil pohyb zelenavé křivky timeru.
"Bože, ani jsem se nerozloučil se Sarah," zašeptal a na bledé tváři mu stříbrně zazářily implantované neuroobvody. "Sverre, ty mne jistě slyšíš. Řekni jí, až se probudí, že poslední, na koho jsem myslel, byla ona. A ať naše dítě, tedy - jestli to bude kluk, pojmenuje po mně. Moc ji o to prosím... Sarah, miluji tě."
Dvanáct vteřin.
Mohutné těleso wé sedmičky pronikalo prvními sférami Pavučiny. Výstražné systémy řvaly o pomoc, majáky v chodbách pilotního modulu se točily jako pominuté, nikoho nezajímající světelné nápisy zmateně prolétaly prázdnými šachtami, odkud před několika pouhými minutami vystřelily kapsle, nacpané bezmocnými piloty, údržbáři a programmery do černočerného prostoru bez orientačních bodů hvězd, do vesmíru bez jemné záře mlhovin...

Sedm vteřin.
Pavučina ve své nezměrné existenci stačila zaznamenat blížící se náklad živé hmoty, a nebylo jejím cílem rozebírat důvod toho šíleného sebeobětování. Jenom upravila absorbující pole tak, aby blížící se objekt vstřebalo co nejúčelněji.
Pět vteřin.
Jack prudce srazil pojistnou páku Systému k palubní desce. Kovová bytost, poslušně sedící vedle něj a lhostejně sledující svůj zánik, se náhle vzepjala v bezpečnostních pásech. Krysa na lidských spáncích se rozžhavila, nebo se to jen zdálo?, do běla a protavila se do mozku, už pevně spoutaného neviditelnými vlákny Vstupního obvodu, vyrvala z něj kvanta informací a hyperfázovým tunelem je začala přemísťovat do sousedního umělého mozku. Ten je potom nezávisle na biologické smrti původního majitele zakóduje do kyberpolí, kterými Bejby obklopilo celou Jackovu cestu.
Tři vteřiny. Dvě vteřiny. Jedna...
Nula.
Němá exploze prozářila okolní prostor. Gigantický koráb se bortil na stěně Pavučiny jako vaječná skořápka v hydraulickém lisu. Posádky vzdalujících se letek pozorovaly světelné divadlo v projekcích zadních kamer, a s nimi ten okamžik prožívali všichni důstojníci Flotily, spojoví telepati i samotní, jako vždy osamocení kybernátoři. Bylo to děsivé - a fascinující. Bioplazma na těle Pavučiny explodovala ničivěji než chemon. Zelenavé plameny šlehaly do vzdálenosti stovek mil, oslnivě žluté epicentrum výbuchu několik nekonečných sekund zběsile pulsovalo jako ohnivá chobotnice z Jupitera, a prostorem se řítil nespočet zmatených signálů umírající lodě, zanikajících strojů, škvařící se bioplazmy, - a mezi tím vším se vznášely bezhlasé, posmrtné výkřiky nejlepšího lodivoda Spojeného císařství, Jacka Tuckera.

Kapitola druhá
V zajetí Pavučiny
Když z vrnících hibernátorů nastoupila už pátá, podle letového plánu poslední strážní generace, dozvěděla se od předchůdců neuvěřitelnou skutečnost. Skutečnou neuvěřitelnost... Skutečnost, kterou si vzápětí všichni mohli potvrdit nejen na paměťových modulech Bejbyho, ale - a to bylo nejhroznější - i na vlastní oči, optickými průzory v masívních stěnách korábů.
"Tak si zrovna říkám, že válka s Proximou byla proti téhlé potvoře poctivě odflákaná dovolená," poznamenal tehdy Jack, když se před ním a jeho letci prozářila optická stěna vlajkové lodi Vilém Dobyvatel a oni spatřili ten podivný prostor; podivný proto, že bez jediné hvězdy; podivný proto, že izolovaný od ostatního světa dokonaleji než člověk v hibernátoru; podivný proto, že nebyl úplně prázdný - rozdělovaly ho fosforeskující linie gigantické sítě, připomínající svou strukturou - pavučinu...
"Tak tady to vidíte," poznamenal k Transomovi střídaný kontradmirál Bannock. A nemusel říkat už nic víc. Vše ostatní se všichni dozvěděli v neklidném spánku, napojeni na informační kanály Bejbyho. Teď tedy mlčky stáli před ohromnými kruhovými průzory, jejichž rámy byly zdobeny neosecesními ornamenty, a snažili se alespoň částečně pochopit, co je to vlastně obklopuje...
Štíhlé doutníky lehkých křižníků se v mezihvězdném prostoru vznášely zdánlivě nehybně, stejně jako bachraté trupy transportních korábů nebo naježené siluety bitevních lodí, i když se plavidla řítila hypersvětelnou rychlostí. Jenom občas se mezi jejich osvětlenými siluetami mihly jako bludičky průzkumné letky a z komunikačních věží zableskly informační paprsky. Ale to také byly jediné zdroje světla..., ačkoliv v této části galaktického ramene měla obloha zářit hvězdnými pásy a jasnými hvězdokupami, měly tady jako majáky svítit obří hvězdy i pulsující quasary. Nebe zde mělo vypadat zcela odlišně, než pozemská mihotavá noční obloha. Země se nacházela na pusté vesmírné periférii, ale zdejší počet hvězd i jejich jas byly takové, že tady nenastával soumrak; tady planety, obíhající v elipsovitých vězeních, neznaly tmu.
A lidé, putující těmito končinami, zde zase nepoznali světlo...
Třístého dvacátého třetího roku palubního času mohutné uskupení korábů, označených zářivými znaky Spojeného císařství, bylo napadeno něčím, co čtvrtá generace Strážců Konvoje výstižně nazvala Pavučinou. Neznámá bytost, jestli slovo bytost vystihuje podstatu její existence, zaútočila tiše - a neodvratně. Obklopila všechna plavidla pavučinovým polem a izolovala je od okolního vesmíru. Neprůhledná a neproniknutelná kulová slupka měla v průměru přes třicet milónů astronomických mil, tedy dost na to, aby do sebe vstřebala transportní svazy, technické karavany, energetické roje a bitevní jednotky - veškeré lodě, které tvoří Konvoj.
První okamžiky podivného zajetí lidé horlivě shromažďovali informace o záhadném úkazu a každou maličkost diskutovali s gigantickým kybernetickým Systémem, od nepaměti přezdívaným Bejby. Následující týdny se navzdory jeho radám pokusili proniknout neznámým polem, ale pokusné letky se v něm zachytily jako v sítích pavučiny. Záchranné čety dopadly stejně - nebo se vrátily s nepořízenou. Zároveň byly na rozkaz kontradmirála Bannocka a Bejbyho probuzeny vědecké záložní týmy, i kybernátoři, aby se pokusili o kontakt s podivnou entitou. Po dalších obětech se úderné oddíly stáhly zpět do mateřských lodí a vědci trpělivě, za neustálého průzkumu a stále řídších pokusů o proražení pavučinové bariéry, získávali další a další kvanta informací, která předávali Bejbymu, a společně s kybernátory kombinovali další a další varianty možného úniku - či útoku.
Výsledky však byly více než nepříznivé. A Bejby je jen potvrzovalo:
"První problém - protože energetická soustava Konvoje a tvorba jejích rezerv plně závisí na vnějších zdrojích kosmického záření a hvězdné energie, dojde k úplnému vyčerpání energetických zásob, a tím i k selhání všech funkcí Konvoje za devadesát sedm let palubního času, s možnou odchylkou dvou až pěti let podle toho, kolik zbytných lodí Konvoje můžeme postrádat a energeticky paralyzovat už nyní."
Do vzrušeného šepotu a polohlasitých nesouhlasných poznámek posluchačů Systém pokračoval: "Pokud se nám podaří stanovit, objevit a uvést do funkce princip násobení vlastní zbytkové energie, předešlé úvahy se stávají

irelevantními. Pravděpodobnost takového objevu do stanovené stovky let je vyjádřena poměrem 1 : 13 000 000 000. Nejzávažnějším faktem však zůstává, že Pavučina nás vleče jiným směrem. Ven z Galaxie, do absolutní prázdnoty mezigalaktického prostoru, kde ani neexistuje možnost vytvoření hyperprostorové kybernetické sítě, ve které by bylo možné genetické kódy a vědomosti lidstva uchovat a předat dále. A této změně kursu se nemůžeme bránit žádným způsobem. Neznámý organismus totiž svůj vnitřní prostor utváří tak, že celý Konvoj se pohybuje v jakémsi vnitřním vesmíru, kde platí zákony Pavučiny."
Po pečlivé přípravě a mobilizaci dalších příslušníků čtvrté generace nastal soustavný, urputný boj. Lidé opět a opět, bez ohledu na Bejbyho varování, útočili na Pavučinu, ale gigantické kulové pole lhostejně likvidovalo jakkoliv nebezpečné či nápadité pokusy a průnik. Nepropustilo ven jedinou molekulu, jedinou částici. Ven - ani dovnitř. A energie ubývalo...
A léta plynula.
Konvoj se ocitl v pasti, ze které nebylo úniku.
A do této neutěšené situace nastoupila pátá generace stíhačů, techniků a lodivodů, a její úkol byl omezený hrozivým časovým limitem.
Tři roky zbývaly do okamžiku, kdy začnou selhávat základní životní funkce největších korábů. Těch korábů, které ve svých nitrech nesou miliardy klidně spících obyvatel již neexistující Sluneční soustavy.
První rok kontradmirál Transom se svým štábem věnoval podrobným studiím všech záznamů předchozí generace; terabyty audiovizuálních informací, podložené výpočty i úvahami samotného Bejbyho, komentované novým týmem kybernátorů, vedeným neustále bdícím Prvním kybernátorem Sverrem, to vše bylo zkoumáno z nejrůznějších pohledů. Kontradmirál se dokonce podvolil tomu, aby hlavní výzkumné sekce vedli vybraní kyborgové či kybernátoři, jakkoli se to příčilo jeho názoru o nadřazenosti čistých lidí, jak nazýval každého, kdo v sobě neměl sítě neuronických obvodů, či třeba jenom sériově připojené náhradní srdce. Ale okolnostmi byl nucen uznat opravdovou, nikoli technologickou nadřazenost těchto bytostí, které už během posledních desetiletí na matce Zemi a jejích sestrách díky svému kombinovanému lidskému a strojovému potenciálu spolehlivě a s přehledem řídily veškeré akce, spojené s dosud největším exodem v dějinách Sluneční soustavy, a snad i Galaxie.
V dalším roce lidstvo podniklo dosud nevyzkoušené, protože všeobecně ohrožující způsoby narušení bariéry. Ale i za cenu zničení několika hlídkových svazů Konvoje se tyto riskantní akce nezdařily ani zčásti tak, jak by si lidé přáli. Jaderná fúze, zažehnutá na těle Pavučiny působila jako hořící zápalka hozená do mořského přílivu. Soustředěné baserové fontány se od Pavučiny odrazily několikrát znásobené a zlikvidovaly nejbližší hlídkující křižníky. Útok sebevražedných letounů přeplněných klasickými výbušninami - letci odmítli použít pilotní kyberoidy - sice určité zachvění Pavučiny způsobil, ale jediným hmatatelným výsledkem bylo přes třicet mrtvých pilotů a lodivodů. Kybernátory provedená akce - vyslání hyperprostorové laviny, simulující hromadný útok živých bytostí - byla relativně nejúspěšnější, protože rozvlnila Pavučinu na ploše patnácti miliónů čtverečních mil, ale majákové sondy paradoxně hlásily zesílení pole Pavučiny.
Bylo to neskutečné: útoky Pavučinu posilují...
Ale bez provedení drtivého útoku či průniku se Konvoj za necelé dva palubní roky promění v největší plovoucí hřbitov, jaký kdy Galaxií putoval.
V atmosféře vzrůstající beznaděje a zoufalství ubíhaly další a další drahocenné dny, týdny a měsíce.
Až jednoho dne...
Toho dne se Jack Tucker, zrovna když se vracel z pravidelné návštěvy stařičkého Sverreho, zastavil ve stíhacím hangáru. Jako lodivod hyperplachetnic neměl do těchto prostor přístup, ale už kdysi dávno si vyrobil univerzální digiklíč, sice na něco úplně jiného, šlo o přístupy k databankám hazardních her, nicméně už vícekrát mu posloužil i k poctivějším účelům. To však už je dnes historie, to bylo ještě na Zemi, na staré dobré šedivé Kouli...
"Hele, Jacku, co ty tady děláš? Že ty máš těch služeb u vás ještě málo, co?!" zahulákal černoch, který vystrčil z kabiny stíhacího letounu ježatou hlavu se svítícíma očima.
"Jo. Nechal jsem se sem převelet na noční - protože když ty máš patrolu, stejně neusnu hrůzou."
"Slyšeli jste ho? No, slyšeli jste?" rozesmál se McGuffey, vycenil chrup a vymrštil se z kabiny, sklouzl po parabolických plochách křídel, a když dopadl na zem jako kočka na všechny čtyři, pomalu se narovnal a zabodl se očima do přítelovy tváře:
"Hele, ty se sem nejdeš jen tak projít, viď?"
"Ne. Jdu ukradnout nějakou spolehlivou a pořádně načepovanou mašinu," tiše odpověděl Jack, hlavou ukázal na Eddieho stroj - a ušklíbl se.
McGuffey znal toho paličáka už drahně let, nepočítaje v to dobu hibernace, aby odhadl, že to myslí docela vážně. Protože všude čuměly zvědavé kamery s nastraženýma ušima, nedal na sobě nic znát. Jenom nepatrně ztišil hlas, což se zas za takovou zásluhu považovat nedá, protože McGuffey řval, i když šeptal.
"Člověče, a viděl jsi ten záznam newyorských Krysařů proti těm salátům Quadrojets ze Zélandu, tuším třetí astrofinále? Hele, takovej swang jsi ještě nežral! Představ si, že v prvním kole nastoupil Andrew O'Nefland v tom svým drátěným vohozu...," a Eddie vzal Jacka kolem ramen a zatímco mu podrobně popisoval pozice hráčů na sušence, propalované řízenými blesky, vedl ho do luxusní kantýny stíhačů. Pomalu procházeli halou o rozměrech basebalového stadiónu a vynechávali pojízdné chodníky, aby se nemuseli s nikým moc vybavovat.
Vzduchotechnika rozlezlá po stropě a na stěnách připomínala nestvůrně zvětšené Pompidou Center a polirunové překlady a nosníky by svými rozměry zahanbily i dávné stavitele megalitických chrámů. Do vzdáleného třeskotu a hlomozu přicházejícího z údržbářských sekcí, do syčení plazmatických hořáků a svistotu baserových autogenů se občas ozval temný hukot servomotorů a dunění posuvných stěn, které v rychlých sledech, daných permanentní

bojovou pohotovostí, odkrývaly či zakrývaly jednotlivé ranveje a vysouvaly je z útrob vlajkové lodi do nepřátelského prostoru, do prostoru obklopeného neznámou, smrtící - a mlčící Pavučinou.
"Takže ty ses teda už rozhodl," zamyšleně se poškrábal Eddie na vyholené hlavě, kde si nechal jen tři ježaté pásy vlasů.
"Pomůžeš mi?"
"Jasně. Zařídím všechno tak, jak jsi mi to vysvětlil, i když z toho pro všechny kouká pěknej průser. Ale to je teď vedlejší. Jenom ty kluky dopraváky moc nezřiď."
"Díky," zahučel Jack a když konečně došli k lítacím dveřím pilotního baru, podával Eddiemu svůj krystal:
"Dej to Sarah. Prosím tě."
Eddie zřejmě poprvé v životě promluvil opravdu potichu:
"Počkej, tys mi neřek', že tam chceš zůstat. Tys přece mluvil o tom, že se pokusíš Pavučinu vydráždit, aby konečně ukázala achilovku. Ale tohle jsi neříkal..."
"Eddie, já u toho musím být až do konce. A tohle dej Sarah."
Stíhač se zastavil a podíval se Jackovi do očí.
"Spolehni se."
Potom si mlčky, pevně potřásli rukama a Jack šel zpět do haly. Cestou si připravil Eddieho záložní identifikační kartu a odjistil laserver. Nastavil ho jen na stroboskopický šok, který spolehlivě znehybní snad i slona, a v duchu si přál, aby ho nemusel použít. Vydal se zpět k letounu, a konečně se ozvalo:
"Pozor! V hangáru, sektor třetí ranveje, se pohybuje osoba z jiné sekce! Ihned se identifikujte! Upozorňuji, že během nejvyšší bojové pohotovosti je nepřípustné...," a do nedokončeného hlášení zaječely sirény. Ostraha se zase jednou nedohodla, jestli se nejdřív bude hlásit a potom se zapnou sirény, nebo naopak, pomyslel si Jack a rozběhl se k lodi kamuflované jako žralok. Zahlédl překvapené tváře pilotů, mezi nimi pár známých, a nad nimi se řítící jet-surfy místní ostrahy. Černě odění strážní se zářícím císařským znakem na prsou svírali pažby paprskometů a jemnými pohyby nohou obratně manévrovali mezi nosníky jeřábů, zavěšenými letouny a mohutným sloupovím, a nezadržitelně se blížili k Jackovi - který zjistil, že k letounu už nedoběhne. A paralyzující náboje na tyhle hochy neplatí. Stiskl zuby, cvaknul závěrem a připravil zbraň k ostré palbě. "Zablokovat třetí ranvej!" zaslechl mezi ječením sirén. Takže mu zbývá minuta. Jedna minuta... Odrazil železnou tyčí jednoho surfera, a za sebou zaslechl nejméně další tři. Otočil se, sevřel laserver oběma rukama, zamířil na prvního - a náhle se všichni do čehosi zamotali a po výkrutech jet-surfů a po vzdušných i pozemních kotrmelcích se rozplácli na křídlech letadel nebo na mřížované podlaze. Jack ještě stačil postřehnout, že piloti, jenom ti s přilbami na hlavách, rychle skrývají helpery, používané při přemostění havarovaného a záchranného letounu, jakési pneumatické pistole vystřelující keramická vlákna. V duchu poděkoval Eddiemu, který s pomocí vnitřního komunikačního okruhu tuto odvetnou akci narychlo zorganizoval z oken pilotního baru.
Teď už lodivodovi nestálo nic v cestě. Vyšvihl se do kabiny letounu, vrazil do palubní desky kartu a trhnutím startpáky oživil letoun. Kryt kabiny s tichým zasyčením zaklapl do drážek, pásy bioskafandru se jako hadi vymrštily z úkrytů a obepnuly lidské tělo, obrazovky se rozzářily a kontrolky blikaly tak, jak rychle jim probouzený organismus stíhačky posílal zprávy.
Třetí ranvej už byla z poloviny zasunutá do prostoru pod hangárem - a seshora začala klesat polirunová stěna. Jack mrknul na timer, ještě třicet pět sekund, popojel na příjezdovou plochu, zamířil špicí na ranvej, zvýšil tah motoru na maximum, okamžik posečkal, vzápětí odblokoval brzdy a s ochromujícím zrychlením se řítil do stále se zmenšujícího prostoru. Devět sekund, letoun se otřásal, motory řvaly, do toho ječely sirény a práskaly výstřely ostrahy. Jack na palubní desce zaznamenal dva zásahy, ale netýkalo se to ani palivového systému, ani vzduchotechniky. Horní stěna už byla od zasunující se ranveje nějakých deset, dvanáct yardů a jemu zbývalo ještě dobrých tři sta. Srazil páku overdrivu k desce, do spalovacích komor vlétly snad hektolitry paliva naráz - a dosáhl smrtící forsáže, která ho přibila do vodního křesla a doslova vymrštila vyjící letoun z vlajkové lodi. Než omdlel, stačil postřehnout ostrý záblesk proraženého silového pole - a v zadních kamerách vzdalující se kolos, ze kterého trčely ranveje jako bodliny z mořského ježka.
Když se po chvilce probral, zabručel si pro sebe:
"Tak tohle se celkem povedlo...," zmlknul, a udiveně hleděl do tváře Sverreho. Eskymákova tvář prolínala holografickými letovými údaji a mírně se mračila.
"Jacku, tohle šlo provést jemněji."
"Vždyť mám zablokovaný komunikační kanál, na všech úrovních," místo odpovědi pronesl pilot, ale vzápětí si uvědomil, že Prvního kybernátora tyhle malichernosti nikdy nezajímaly. Byl schopen prostupovat betonovými stěnami i zablokovanými Systémy stejně samozřejmě jako dokořán otevřenými dveřmi. Bezděky si sáhl na spánky, kde kůží prokvétaly kybernetické obvody. Jestlipak i já takhle budu moci prostoupit třeba bariérou Pavučiny; nesmysl, opravil se v duchu, to musel Sverre a Bejby už zkoušet nejmíň stokrát. Konečně se na starce v dobrém zašklebil a kývl hlavou.
"Já vím, že to šlo provést jemněji, ale nějak jsem na to neměl čas. Teď mi ale, Sverre, pověz - co na to říká Bejby?"
"Pořád počítá a uvažuje. Probudilo další tři kybernátory, takže myslím, že budeme připraveni na všechny eventuality."
"I na tu nejhorší?"
Sverreho vrásčitá tvář se nepokojně zavlnila.
"Otázka je, co je nejhorší. Ale - ano. I na tu nejhorší."
"Díky. A vyřiď doktorovi, myslím Abbého, ať dá pořádnej pozor na spermobanku."
"Je mi to jasné," usmál se Eskymák, a náhle vysunul do prostoru kabiny průhlednou paži a na rozevřené dlani mu zazářil holografický obvod.
"Ale," zarazil se Jack, "vždyť to je základní processor Vstupní jednotky!"
Sverre kývl, vsunul krystalový obvod lodivodovi čelem do hlavy, ten cítil jen zvláštní mrazení, a byl tím vším natolik

šokován, že se nezmohl na nic, než na pouhé zasípění: "A co tomu řekne Bejby? Vždyť ještě nedávno..."
"Bejby se už rozhodlo. Ehm..., já jsem si tedy dovolil mu to navrhnout."
"Ale já nejsem kybernátor! Vždyť to odporuje Desateru!"
"Už jsi kybernátor! Takže to neodporuje ničemu," krátce odvětil Sverre - a zmizel stejně rychle, jako se objevil.
Jack jenom potřásl hlavou, a vzápětí se už zase věnoval svému úkolu. Vyhlédnutá přepravní loď wé sedmička se už dostala do zaměřovacího kříže. Stíhací stroje se držely v předpisových pozicích, takže Jackovi - navzdory zuřivým rozkazům velitelství - nepřekážely v akci. Letoun snížil rychlost, Jack si nasadil přilbu a letmým pohledem přejel kontrolní obrazovky skafandru. Všechno v pořádku, odklopil kryt kabiny a z helperu vystřelil vlákno, které se přisálo k trupu pilotního sektoru wé sedmičky, hned vedle nouzového výstupu. Po chvíli odblokoval přístup do přetlakové kabiny, a když vpadl do okružní chodby a zahlédl zmatené údržbáře, vypálil z laserveru paralyzující dávku. Zbytek posádky vyřídil stejně hladce. Potom všechny usadil do záchranných kapslí a za jejich neustálého mumlání je vystřelil ven.
Vstoupil do pilotní kabiny, změnil kurs letu a zapnul hlavní pohonné jednotky. Wé sedmička zasténala v kovových konstrukcích a neustále vzrůstající rychlostí se začala vzdalovat od majákových lodí Konvoje - a blížila se k smrtící Pavučině.
Jack po třech hodinách letu zase orientačně zapnul příjem, chvíli poslouchal výhrůžky a rozkazy Transoma, ale potom ho vypnul a otočil se na palubního kyberoida ARN II.
"Arnie, jaká je aktivita bioplazmy?"
"Plazma už je živější než já, pane."
"Výborně. Tak jdeme na to..."

Kapitola třetí
Rozhovory s duchem
Sverre drobnými krůčky přecházel od jedné stěny k druhé a pokyvoval hlavou. Ruce za zády, o sebe poklepávající prsty a neustálý pochod sem a tam, tam a sem.
"To je doba, to je doba..."
Vtom se ozvalo rázné zaklepání na dveře.
"Ale tak vejděte, kontradmirále," zamumlal do náramku. "Vidím skrz dveře, jak jste nervózní. Ale abych byl upřímný, čekám někoho úplně jiného."
Transom nevstoupil sám. Šel s ním i Bradley, člověk, kterému Sverre mohl věřit, a potom ještě pilot, stíhač, jak bylo vidět podle nárameníků uniformy.
"První kybernátore Sverre, dovol, abych ti představil letce McGuffeyho, dobrého přítele zesnulého Tuckera. Chce s tebou naléhavě mluvit. Má od něj vzkaz."
McGuffey postoupil kupředu a před drobnou postavou eskymáckého starce se bezděčně uklonil, než začal hovořit:
"První kybernátore Sverre..."
"Proboha, ještě že nejsou všichni vojáci. To bychom tím titulováním strávili polovinu relativního času. Jmenuji se Sverre."
"Sverre, já jsem včera mluvil s Jackem. S Tuckerem."
"Já také," odvětil tiše Sverre - a oba přihlížející důstojníci na sebe nechápavě pohlédli. "První kybernátore," ozval se opět Transom, "můžete mi vy, nebo někdo jinej, sakra, už konečně říct, co se tady děje? Po té sebevražedné akci Tuckera přestalo Bejby fungovat, tři dny jsme jeli na Duplicitní systém, díky němuž jsme jen taktak přežili; a kromě toho, že teď je zřejmě v módě duchařina a všichni kolem mne mluví s Tuckerem, tak se mi na projekci Konvoje postupně rozsvěcují další a další probouzené lodě! Na mé dotazy odpovídají jejich kapitáni, že dostali přímé rozkazy z Dobyvatele - a já žádné takové šílené rozkazy nevydal!
Nevím, jestli Bejby neprožívá právě pubertu, ale po tom, co se na tři dny odmlčelo, se zřejmě rozhodlo trochu špásovat. Ale nás ty jeho kanadské žertíky budou stát miliardy lidských životů!" už se Transom neudržel a vybuchl: "Ten váš Systém se musel zbláznit!!! Teď, když šetříme každý joul energie, omezujeme osvětlení i podávání teplé stravy, On si oživuje celé transportní svazy, doprovodná plavidla, dokonce probíhá aktivace živočišných sekcí na tankerech Noe ..."
"Vždyť já o tom všem vím," znaveně odvětil Sverre a konečně se posadil na kraj dřevěného lůžka, vyplétaného dubovým lýkem. "A také vím, že v Systému se děje úžasný přerod. A ten přerod možná znamená naši záchranu. Protože ať to probírám jak chci, mám pocit, že Jack na to kápnul jako první. Bejby to, zaplať Pánbůh, hned poznalo... A proto mu umožnilo tu svou transformaci. Teď už to, kontradmirále, není ten náš Systém. Už nikdo se nikdy nedozví, co je Bejby a co Jack."
"Sverre," ozval se Bradley ode dveří, "kontradmirál vám chtěl naznačit, že nyní bez ohledu na to, co je Bejby a co Tucker - musíme přijít na kloub tomu, co Systém vlastně provádí. Pro nás všechny existuje jeden jediný úkol - záchrana Konvoje. A tohle vypadá na jeho sebevraždu... My, hard runneři, jsme dospěli k jediné možnosti: Jack ukázal Bejbymu cestu - zabil se. A Bejby, nebo co to vlastně je, chce tímhle způsobem osvobodit i nás všechny, celý Konvoj. Ale my se nechceme takhle nechat osvobodit! My chceme - a budeme bojovat do posledního muže. Protože nebojujeme za sebe, ale za Konvoj! Za naše blízké. Za Zemi, která už není. Teď už je jen Konvoj!"
Konvoj... To byl teď jejich domov, život, poslání. Transportní lodě skrývaly dvanáct miliard spících vesmírných poutníků. Spící království. Spící říše se vším všudy. Spící zvířata, spící lány polí, dřímající dřeviny a v ledových cibulkách zakleté květiny. A bdící doprovod. Věru silný ochranný doprovod. Soustředěná palba křižníků a bitevních lodí by rozmetala starý dobrý Měsíc na atomy. Palebná síla Flotily jim dvanáct relativních roků po opuštění Sluneční

soustavy umožnila prostřílet bezpečný průchod mohutným Spielbergovým meteorickým rojem, putujícím věky z jednoho konce Galaxie na druhý. A stačily zbraně smrtelníků, aby změnily cíl jeho dráhy, či smysl jeho nesmrtelné existence.
A s Pavučinou nyní něco podobného - změnu dráhy, a snad i smyslu existence - mělo poznat i lidstvo...
Kontradmirál se vymanil z chmurných úvah, aby podpořil Conneryho, ale v místnosti promluvil někdo jiný:
"Sverre, myslím, že jsem to už dokončil."
Stíhač McGuffey vytřeštil oči a plukovník Bradley se pomalu rozhlížel kolem sebe. Kontradmirál sice zprvu zcela nechápal, co se děje, ale byl ve střehu. Ano, je to jasné. Je to ten hlas...
"Jacku," přeskočil Eddiemu hlas rozčilením. "Jsi to ty?"
"Ano, Eddie. Jsem to já. Konečně jsem to zase já."
Sverre během posledních okamžiků seděl na kraji lůžka a broukal si hypnotickou, monotónní melodii, v níž by jenom runneři mohli poznat Ódu na radost, převedenou do binárně rozložených tónů. Až když promluvil Jack, ztichnul, pomalu se vztyčil a opřel se o ebenovou hůl.
"Jacku, Bejby tedy už neexistuje?"
"Ne, Sverre."
"Máš všechny jeho funkce?"
"Ano."
"Včetně Desatera?"
"S tím Desaterem to je složitější. Některé body jsem musel modifikovat, jinak by tohle všechno bylo na nic."
"Můžeš nám sdělit, proč jsi všem podřízeným jednotkám rozkázal, aby probudily své lodi? Já věřím, že to je jediné řešení, které nás může vyvést z tohoto problému, ale na druhou stranu mám pocit - víš, jde o energii - že to je hra vabank."
"Máš správný pocit, Sverre."
Odpověď se všem zaryla do mozku jako jako rampouch.
Jediný Sverre dokázal reagovat:
"Jseš si opravdu jistý, že to je jediná a správná možnost?"
"Ano. Buď se nám tohle podaří, nebo celý Konvoj - teď, nebo za jedenáct měsíců pozemského času - zanikne. Jiná možnost opravdu není..."
Když se kontradmirál Transom po několika hodinách opět dostavil na velitelské stanoviště vlajkové lodi Vilém Dobyvatel, požádal robostevarda o dvojitou skotskou, bez sody, což v přítomných vyvolalo tsunami údivu.
"Pánové, za hodinu začíná porada štábu. Bude vysílána v přímém přenosu. Byl jsem pověřen, abych koordinoval veškeré ozbrojené síly Císařského veličenstva, včetně těch, které se teprve aktivizují - a zahájil operaci Druhý Velký Třesk. Upozorňuji, že je to opravdu poslední možnost, jak prorazit - nebo snad dokonce zničit - Pavučinu. Je to hra, při které je na jednom jediném čísle vsazen celý bank - lidstvo. Ruletu však roztáčí někdo mnohem, mnohem mocnější. Tak ten nechť nám pomáhá..."
Další týdny se v útrobách gigantických plavidel ozývalo syčení zavzdušňovacích agregátů, rozeznívalo temné dunění turbín, napájejících energetické sítě, a do tisíců kilometrů potrubí začala proudit čerstvě vyráběná voda. Tisíce lodí brzo svými provozními světlomety tvořily nová, zářivá souhvězdí na jinak bezútěšně temné obloze, na níž se jenom matně rýsovala fosforeskující vlákna Pavučiny.
A všude se probouzeli lidé...
Nebylo to však probuzení do Ráje nových planet, který všichni po ledovém spánku očekávali. Bylo to probuzení do Soudného dne mezihvězdného prostoru. Na každém z miliónů monitorů neustále běžel záznam z porady krizového štábu. Probuzení novináři se ihned chytli nevídané bojové operace a rozpoutali obdivuhodnou kampaň. Jako na matičce Zemi před Velkým stěhováním...
Rozhodující části operace byly omezeny jednoznačným časovým harmonogramem, který byl nezvratný. A během těch měsíců Konvoj prožíval doby vskutku hektické.
Vše bylo dokonale promyšlené, připravené, ale objevil se problém. Zásadní problém. Pavučina se během noci, kdy proběhlo Velké lidské početí, poprvé znatelně zachvěla. Jackův plán v té chvíli tedy vypadal více než nadějně - a potom přišla ta rána. Operátoři na předsunutých stanicích nevěřícně zírali na zklidňující se vlákna Pavučiny. A když se zcela ustálila, kontradmirál Transom roztříštil o mramorovou podlahu křišťálový popelník s emblémem Císařského loďstva, který dostal osobně od Císaře za podmořské akce letectva v proximské válce.
"Tuckere, kde jste?!"
"Transome, toho popelníku je škoda," ozvalo se Odevšad.
"Já kašlu na nějakej popelník! Víte vlastně, co se stalo? A vůbec, pošlete mi sem někoho, kdo vás zastupuje! Přece jste taky někdy byl člověk - tak musíte vědět, jaké to je, když si v místnosti povídáte sám. Po deseti minutách nevíte, jestli jste se zcvoknul nebo jestli se vám to aspoň nezdá..."
Transom ztichnul. Za ním se ozval svistot otvíraného vchodu. Jím osobně zakódovaného vchodu. Heslo neznal ani Systém. Alespoň si to kontradmirál myslel. Pomalu se otočil. Dveřmi právě procházel sehnutý robot. Když se narovnal do své třímetrové výše, zableskly se mu optické průzory a natáhl k důstojníkovi, mimochodem mírně zkoprnělému, pravici. "Zde mne tedy máte," promluvil údržbářský robot Jackovým hlasem. "Právě kráčel do hangáru kolem vašeho apartmá. Dovolte, abych vám podal ruku."
Transom si nechal hydraulickým lisem mírně stisknout ochablou pravici, a když mu robot pokynul, aby se posadil, teprve promluvil:
"Tak vás tedy vítám, Tuckere." A sedl si. Robot spustil tělo mezi sloupy nohou, pažemi se zapřel dozadu a nohy i s

tělem vysunul vpřed, až se jeho hlava dostala do úrovně sedícího člověka. Upřel na Transoma objektivy - a mlčel.
"Tak začnu já, Tuckere. Víte, co se stalo s Pavučinou?"
Robot kývl hlavou.
"Očekával jste to?"
Robot zavrtěl hlavou.
"Máte představu, co teď budeme dělat?"
Robot kývl hlavou.
"A co když Pavučina tomu vašemu plánu odolá"?
Robot zavrtěl hlavou:
"Nesmí mu odolat."
"Dobře. Na vaše argumenty tohoto typu jsem si už zvykl. Ostatně jste se jimi hájil - a řídil - i za živa, s prominutím. Ale mohl byste mi alespoň teď říct, jak jste na celou akci přišel? A co vás, sakra, donutilo provést tu sebevraždu, kterou to všechno začalo? Třeba potom pochopím, proč Konvoji vládnete vy - a ne já a mých sto tisíc odborníků a vojáků... A hlavně - jak budeme reagovat na to, že se Pavučina přizpůsobila tomu, co jí mělo značně potrhat vlákna?"
"Příliš otázek, kontradmirále," ozval se po chvíli robot. "Ale k té mé sebevraždě snad jen tolik. Jako runner jsem byl v neustálém spojení s Bejbym, a měl jsem tu výhodu, že mezi lodivody jsem byl runner jediný. Proto mi zřejmě Sverre a Bejby věnovali tolik času. Až později jsem pochopil proč... Potřebovali zasvěceného runnera, který by sondoval okolí Pavučiny z bezprostřední - fyzické - blízkosti. A během mých letů jsem měl vždy k dispozici veškerou dostupnou kapacitu Bejbyho. V letounu se mi před očima prolínaly výpočty a grafy, založené jen na mých okamžitých nápadech. Občas se zdálo, že kabina díky všem těm kmitajícím křivkám a nekonečným číslům praskne vedví. Tak jsem ve spojení se Systémem kombinoval různé možnosti likvidace Pavučiny...
A při jedné z těch bezvýsledných akcí mi to blesklo hlavou. Byl to jen záblesk, ale Bejby reagovalo okamžitě. Následoval kybernetický útok, kdy proti Pavučině vyslalo kopie biosignálů živých bytostí. Pavučina se tehdy zachvěla nejvíce za všechny předešlé pokusy - a potom se opět zklidnila. Jako teď... Takže bylo nutné ji vyprovokovat k tomu, aby konečně odhalila slabinu. Způsob už snad byl nalezen...
V těch dnech jsme se Sverrem probírali varianty té akce, když se Bejby odmlčelo - a Sverre vzápětí zmizel. Zmizel přímo z místnosti, kde jsme prováděli simulaci útoku na Pavučinu. Po chvíli se vrátil, byl bledý jako smrt, což je při jeho barvě obličeje umění, a jenom řekl: 'Desatero.' Přiznám se, že mi to došlo až potom, co mi to podrobně vysvětlil. Zkráceně: jde asi o to, že umělá inteligence - Bejby - má v Desateru, mimo jiné, pevně stanoveno, že nesmí svou činností nebo nečinností ohrozit lidské životy. Tak to ve středověku formuloval alchymista Asimov, a jeho tři robotické zákony použil B-runner Rolland a jeho kybernetická sekta Mesiášů ke stvoření Bejbyho. Toto Desatero beze zbytku přejal i První kybernátor Sverre. Kdysi, ještě jako malý kluk, se během velké runnerské akce stal součástí vznikajícího Systému. A jako takový musel tedy ty pevně stanovené zákony vstřebat - a dodržovat.
V těch dobách hard-runneři nesloužili jako dnešní Strážci Konvoje, ale jako pohotovostní oddíly chránící Systém, a nemuseli - a ani nemohli - dodržovat inkriminované body Desatera."
Robot se na chvíli odmlčel... "Nebyla to lehká doba," po chvíli dodal.
"Jenomže teď už - pro nás - nemusí být doba žádná. Nikdy," pronesl Transom a zapálil si doutník.
Robot si mírně odkašlal, paží rozehnal kouř, a pokračoval:
"Sverre a Bejby mi tedy nechali zcela volné ruce, abych vymyslel akci, jak Pavučinu vyprovokovat - a na základě jejího chování by mohli zahájit již připravenou akci. Tu akci už znáte - velice dobře. Během ní Sverre s Bejbym, a všichni kybernátoři, usilovně pracovali na zvládnutí jedné jediné sekundy.
Už z dřívějších pokusů bylo zřejmé, že Pavučina se při zániku života, živé hmoty, posiluje jakýmsi zářením, které živé bytosti při svém skonu vysílají. Takže zbývalo jediné řešení - zničit ji vznikem života! Jestli je to však to správné řešení, to dnes tak vědět, to by se sázelo...
Ale byly tu dva zásadní, provázané problémy, díky kterým Bejby ani Sverre nemohli zahájit tuto akci. Co když se Pavučina přizpůsobí biovlnění nových bytostí, to za prvé - a za druhé: jestliže se dokáže přizpůsobit, potom současné energetické zásoby budou probuzením celého Konvoje vyčerpány. Ze zásobníků primární energie můžeme pak čerpat nanejvýš deset měsíců... A potom konec.
Definitivní konec.
Ale tento konec by stejně v zajetí Pavučiny nastal.
Šlo tedy o zdánlivě jednoduché rozhodnutí, ale Systém nebyl schopen - díky Desateru - zvolit tu správnou, jedinou možnost. Protože pro něj žádná jiná alternativa neexistovala! A i kdyby na toto řešení přišli lidé, nebyli by schopni, s prominutím, přesně koordinovat miliardy vzájemně propojených akcí, které teprve v souhrnu tvoří operaci Druhý Velký Třesk."
Na dveře se ozvalo lehounké zaklepání. Robot pomalu otočil hlavu a pronesl: "Jen pojďte dál, milý Sverre. Transom jistě rád přivítá jakoukoli lidskou společnost."
Kontradmirál souhlasně kývl hlavou a než se stařičký kybernátor přišoural k nim, přisunul mu ke skleněnému stolku chromované křeslo, repliku třicátých let dvacátého století. Sverre se do něj pohodlně usadil, položil vyzáblé paže na opěradla a začal se mírně pohupovat. A stále mlčel.
"Vítám vás, Sverre," teprve nyní promluvil Transom.
Eskymák odvětil pokýváním hlavy.
"Doufám, že nejsou žádné problémy?"
Eskymák rozvážně zavrtěl hlavou.
"Předpokládám, že víte, o čem je právě řeč."

Eskymák zakýval hlavou.
"Sakra, to mi něco připomíná," zašklebil se kontradmirál, nabídl Sverremu jeho oblíbený kumys a potom se podíval na robota:
"Tuckere, je mi líto, ale podávat vám whisky přes vašeho prostředníka se mi zdá dost nepraktické."
Robot mávnul paží - a lodivod se smutně zasmál:
"Dejte si sklenku za mě, Transome. Děkuji," a upřel oči na Sverreho, který právě pokládal sklenici s kobylím mlékem na stůl a otíral si rukávem z úst a řídkých vousů stopy po nápoji.
"Sverre, něco se děje?"
"Budeš mít kluka, Jacku."
Robot se prudce vztyčil. Vymrštil ruce, rozbil kruhové mléčné sklo v chromovaném lustru, zatleskal, zaznělo to, jako když se srazí dva mobily, a zakřičel:
"Sarah, miluji tě!"
Poskládal se zpět, otřel si kovovou paží jakoby zvlhlé objektivy a omluvně se nahrbil. "Promiňte. Víte, nechtěl jsem být u toho umělého oplodnění. Potom jsem sice se Sarah dlouho mluvil, ale neodvážil jsem se sám, jako Systém, zjišťovat - vyzvídat - tak intimní věc. Tuhle větu musel pronést člověk. Sverre, děkuji vám. Teď je u Sarah uklízecí robot, takže komunikuje i s ní... Ano, bude to Jack! Jack Junior!
... ale teď k věci, o Sarah je už postaráno. Teď se musíme postarat o Konvoj, o lidi a zvířata a rostliny. A o Jacka Juniora, pochopitelně," šťastně se zasmál Jack a kontradmirál byl rád, že tu je Sverre, člověk, protože při pohledu na třímetrového robota, který se blaženě usmívá, rozkládá rukama a spokojeně pokyvuje hlavou - by zřejmě zešílel. Zejména po tom neustávajícím napětí posledních let, které teď kulminuje k rozhodnému bodu.
"Gratuluji, Jacku," pronesl a pozvedl skleničku se zlatavým J. Walkerem.
"Děkuji, kontradmirále. Abych to však dokončil. Ptal jste se také na mou sebevraždu. Nuže - bylo nutné, abychom se přesvědčili, co Pavučina udělá při zániku živé hmoty v tak obrovském rozsahu. Jednalo se o sedm miliónů tun bioplazmy. A díky tomuto dostatečně velkému vzorku se původní hypotéza potvrdila. Vlákna v sektoru srážky zesílila o tři řády. A navíc Bejby využilo tohoto okamžiku, aby do sebe vkódovalo mou kybernetickou strukturu, uloženou v mozku kyberoida Arnieho, přenášenou biopolem zanikající plazmy. V podstatě šlo o dosud neuskutečněný přenos informací pomocí biopolí. Telebionární přenos. A díky tomuto přenosu se Systém dostal o stupeň výše...
Teď už neexistuje původní Systém. Už nemá cenu mít - z hlediska lidí - jakékoliv výhrady či pocity méněcennosti vůči Systému, ačkoliv s ním i dříve mohli libovolně komunikovat - přes kybernátory, samozřejmě. Tyto výhrady nyní ztrácejí opodstatnění. Protože Systém už nemá počítačový původ - ale byl zrozen z člověka! Já nejsem Systém. Jsem organická součást lidstva, chápající jeho problémy a mající jeho emoce - a zároveň využívám nezměrných kybernetických struktur a binárních frakcí k tomu, k čemu lidé používají jen omezenou kapacitu - jinak obdivuhodné - šedé kůry mozkové.
A protože jsem více člověk, než hromada binárních Bloků, můžu rozhodovat tak, jak jsem rozhodl."
"Fajn," vydechl Transom kouř. "Tohle mi mnohé osvětlilo. Jsem rád, že to všechno vím. A proto teď zopakuji jednu z mých prvních otázek: Co budeme dělat, jestliže se Pavučina přizpůsobila hromadnému početí, jdoucímu řádově do miliard?"
"Už jsem vám řekl - nevím! Ale také nevím o jiné možnosti... Každopádně vím, co budeme dělat teď hned: během následujících měsíců zaškolíme muže, kteří ostatně provedli již svou, a myslím, že ne nepříjemnou část své práce, aby byli po ruce všem porodníkům a zvěrolékařům, všem doktorům a zdravotním sestrám a jeptiškám, které máme k dispozici. Všechna početí - i v živočišné říši - budou regulována tak, aby se v jeden jediný den Všehomír obohatil o desítky miliard nových bytostí! Každou sekundu bude vzrůstat lavina, kterou bychom měli zničit neznámou - a životu nepřátelskou Pavučinu. Každou hodinu bude ohromná vlna života vrhána proti Pavučině - bude to souboj lidského chaosu s nelidským řádem Pavučiny! Lépe řečeno to bude souboj řádu chaosu s řádem řádu. Živé organismy, a lidstvo obzvlášť, jsou z hlediska zákonů vesmíru jeden velký chaos, který si však postupně vytvořil vlastní, vnitřní řád. A zatímco v tomto rozumném, i když nedokonalém řádu, má prvek chaosu velice často tvůrčí schopnosti, improvizace tady urychlí nebo rovnou umožní stvořit lepší, odolnější struktury, složitější formy bytí, tak potom i ten nejdokonalejší nevědomý řád, jaký představuje Pavučina, je vhodným prvkem chaosu, třeba právě zrozením, odsouzen k záhubě... Doufejme.
Každopádně, pro nás to v současné chvíli znamená zásadní obrat v boji s Pavučinou. Dosud jsme se bránili. Ale teď útočíme!"

Kapitola poslední
Konvoj útočí

Den Zrození byl stanoven na 24. prosinec čtyřstého dvacátého prvního relativního roku. Toho dne bylo ranní kázání velice krátké, neboť reverend Thomas poslal všechny služebníky Konvoje od obrazovek zpět do sálů a líhní, kde se každou sekundu rodil nový život. A vskutku bylo zapotřebí každé ruky, každého dobrého člověka, každý dobrý stroj. Nazvati toto Zrození "explozí života" zdá se býti nevýrazné. V análech Konvoje se uchovalo Jackovo označení: Druhý Velký Třesk...

Gigantický útok, jaký Pavučina během své snad nekonečné existence nezažila, byl připravován týdny a měsíce, a pokud je možné věřit Jackovým datablokům, nebyla opominuta ani jediná maličkost, včetně svěcené vody, dodávané v tisících plastikových polštářcích na každou porodní centrálu.
Devět měsíců, tento termín vymezila délka ženské gravidity, byl základní termín, z něhož se odvíjely veškeré další akce...

Po desítkách hodin a miliónech početí, kdy se na Druhém Velkém Třesku podílely stamilióny manželských, mileneckých i náhodných dvojic, po tom, co byly využité veškeré prostory a lidé se milovali i na lůžkách v nemocnicích či překladištích nákladních korábů, poté se všichni vrhli do horečnaté práce.
Jako první byly zahájeny práce na osévání villagerů, mnohapatrových korábů s rozlehlými lány polí. Tam byly vypuštěny miliardy včel a čmeláků, aby opylovaly rychlené pícniny a obiloviny, stejně jako nekonečné řady ovocných stromů a jehličnanů a dalších dřevin. Během té doby byly v mezihvězdných tankerech typu Noe probouzeny stamilióny užitkových zvířat, stejně jako dravců i domácích mazlíčků, od bílých myší přes kočky a psy až po poslední, ještě pozemský hit - mluvící pandy.
Tisíce zvěrolékařů a statisíce předtím krátce vyškolených dobrovolníků, za vydatné pomoci kyberoidů a robotů, organizovaly a dohlížely v pevně stanovených časových termínech na páření jednotlivých živočišných druhů.
V ohromných nádržích sladké i mořské vody byly organizovány milostné reje postupně vybíraných druhů ryb i vodních savců. Impozantní holozáběry z páření kosatek fascinovaly každého, kdo je shlédnul.
A během těch nezměrných chromozomových ohňostrojů se zatím přestavovaly veškeré vhodné prostory na porodnice a líhně, zabezpečovaly se technicky a materiálně stejně dokonale, jako originální porodní sály i místnosti pro zrození miliard dvounohých, čtyřnohých a šestinohých věčných průvodců lidstva, včetně jejich okřídlených i oploutvených souputníků...
Kontradmirál Transom toto hektické úsilí vyjádřil lapidární větou: "Jestliže jsme se na Zemi naučili za pár měsíců přejít na výrobu lodí, tady musíme dokázat přejít na stejně dokonalou výrobu dětí i mláďat!"
A tak se i stalo...
Druhý Velký třesk začal dvacátého čtvrtého prosince relativního roku 421, sedm a půl minuty po nulté hodině, kdy se manželům Connorovým narodila dcera Miriam. A potom každou sekundu přibývaly stovky a tisíce dětí, tisíce a milióny mláďat. Stamilióny nově zrozených tvorů měly zaútočit na dosud neporazitelnou Pavučinu. Prostorami lodí se ozýval pláč novorozenců, mňoukání, bečení a chrochtání srstnatých mláďat, pískot opeřenců i hvízdání malinkých vodních savců... Vzduchoprázdný, temný, nepřátelský prostor obklopený smrtící Pavučinou nemohl přenášet žádné zvuky. Ani tu miliónkrát znásobenou radost. Ne, to nedokázal. Ale nebylo toho třeba. Bezbranná mláďata si dovedla poradit sama...
Bezbranná mláďata.
Ne. Nikoliv bezbranná.
Pavučina před dávnými lety, kdy zajala Konvoj, s uspokojením zaregistrovala miliardy živých bytostí. Cítila mohutné biopole, jehož zánik jí umožní další růst. Přizpůsobila svou strukturu zaměřenému počtu bytostí, neprodyšně je obklopila a vytrvale je vlekla přes zářící, pro ni nebezpečné hvězdné pásy do věčné tmy.
S jednou věcí však nepočítala. Sama nikdy nepoznala akt zrození, stvoření. Byla si jistá svou věcí. Ve svém temném království se setkávala jen se zánikem. Se smrtí. Ať už umíraly hvězdy, planety, meteory nebo ty podivné, měkké, živé bytosti. Ty zvláště. Jejich zánik jí vždy působil rozkoš. Smrt ji posilovala, protože představovala řád. Ale tohle...
Už první statisíce novorozeňat a mláďat zle potrhaly vlákna překvapené Pavučiny a několik letců prohlásilo, že zahlédlo hvězdy! Po těch letech! Nicméně, do ohrožených míst začala tajemná bytost stahovat strukturální jednotky z ostatních svých sektorů - a operátoři opět upírali krhavé oči na prázdné obrazovky majáků. Zelenavé linie se dokonce začaly zesilovat... Ale vzápětí přišla další vlna bioimpulsů, které vytryskly z porodnic, líhní a akvárií. Nezničitelný gejzír Života napadl Pavučinu jako vlčák nebo delfín, chránící svého pána. Na spektrálně naladěných obrazovkách mohlo ohromené lidstvo ve statisících místnostech sledovat nelítostný souboj Konvoje a Pavučiny. Pavučina začala vztekle fosforeskovat a proti řítícím se bělavým vlnám novorozeňat vysílala oslnivě zelené blesky, které v nich vypalovaly temné díry prázdnoty. Při prvních protiútocích Pavučiny se všem zatajil dech. Tuhle zbraň dosud nepoužila... Ale vzápětí se přiřítila další, mohutnější bílá vlna, která nebezpečné trhliny v předchozí beze zbytku zacelila - a blížila se k sršícím vláknům.
Pavučina provedla další akci, která by v případě, že by šlo o ojedinělý útok biosignálů, byla jistě úspěšná. Sama se na místech, kam mířily nejsilnější svazky biosignálů, rozevřela - a propustila je ven, do okolního prostoru. Takhle se v jedné chvíli zbavila několika desítek bílých gejzírů, a vzápětí se zkoncentrovala na klíčových bodech, odkud vyslala další dávku blesků proti stále rostoucí tsunami Života.
A počínaje tímto okamžikem se začalo dít něco, co zavdalo podnět ke vzniku kultu Božích dětí.
Celou dobu Jackovo vědomí, rozptýlené v Systému, koordinovalo útok biosignálů a usměrňovalo je pomocí slapových hrází a tunelů, vytvářených ze sloučených struktur kyberprostoru a biovln. A v jednu chvíli Jack - Systém překvapeně zjistil, že biosignály si vytvářejí kolektivní inteligenci; společné vědomí, které jim umožňovalo zcela samostatně provádět útočné akce proti nenáviděné Pavučině. Od této fáze bitvy Jack moudře přenechal její další vývoj na samotných dětech a mláďatech...
Jakmile stále oslnivěji zářící gejzíry zjistily, že se ke klíčovým bodům Pavučiny probíjejí s těžkými ztrátami, změnily taktiku. Rozptýlily se do jemné mlhoviny, a v této formaci zaútočily. Pavučina zmatená nečekanou změnou začala chaoticky pálit do mlhavého závoje, který se začal koncentrovat kolem klíčových bodů vláken. V prostoru mezi Pavučinou a tisíci mezihvězdných korábů se vytvořila bílá pavučina; tenké, zářící linie, po kterých svištěly koncentrované biosignály a posilovaly bělavá mračna, nezvratně se stahující kolem klíčových bodů. Pavučina pochopila, že prohrála další fázi bitvy... Bílé mraky energie dokonale udusily zárodky zelených blesků.
Další vlny bioimpulsů opět útočily v obrovských vlnách.
Porodní sály a provizorní prostory, stejně jako líhně a všechny ostatní místnosti, kde vznikal život, už nestačily čelit vzrůstajícímu přívalu. Roboti odváželi křičící novorozeňata s vysílenými matkami do obytných sekcí, kyberoidi se snažili zachovat porodní prostory ve sterilním stavu. A začalo se rodit i na chodbách, kde už byl připraven záložní

personál. Stejná situace byla, díkybohu, i v suchozemských a vodních farmách. Jack chvílemi zjišťoval, že se mu situace vymyká z rukou. Ale díky záložní síti kybernátorů byly neustále základní podmínky pro zdárný průběh Druhého Velkého Třesku dodržovány. Z energetických korábů byly ždímány poslední kvanta energie, inženýrské sítě v korábech jely na doraz, Jack uvolnil všechny dostupné kyberkanály výhradně pro komunikaci porodních kontradmirálů, primářů i šéfů živočišných sekcí, kteří v koordinaci se všemi jednotkami Císařské armády zajišťovali rutinní průběh akce.
A venku zatím zuřil lítý boj.
Pavučina podnikla další překvapivý krok. Využila veškeré své energie a místo vláken vystavěla kolem Konvoje souvislé, matně zelené kopule, na kterých vytvořila klíčové body. Ty se ovšem již nepřesunovaly po liniích vláken, ale díky souvislému poli byly neuvěřitelně pohyblivé, a těžko zasažitelné bílými gejzíry, stejně jako bylo obtížné kolem nich soustředit dusící mlhovinu. Novorozenci se proto rozhodli rozdělit síly do statisíců kulových blesků, které urputně pronásledovaly pohyblivé, nebezpečné cíle. V dalších okamžicích se odehrálo něco, co i šedivým stratégům Císařského veličenstva vyrazilo dech.
Minimálně třetina gejzírů se náhle zkoncentrovala do jednoho mohutného sloupce a vyrazila proti zelenavé kopuli.
Pavučina jakoby tento útok přivítala, otevřela svištícímu svazku energie své pole - a propustila jej ven.
Lidé vzrušeně vydechli:
"Co to má znamenat? Snad to není útěk?"
Nebyl to útěk.
V následujících sekundách se zelené pole Pavučiny smrtelně vzepjalo pod nekompromisním úderem zvenčí! Spojená kapacita všech biosignálů, které během bitvy Pavučina propustila do volného prostoru s předpokladem, že se ztratí kdesi ve vesmíru, se soustředila do jedné mohutné rojnice, ve které zaútočila na nepřipravenou Pavučinu. Ve stejný okamžik provedly stejně drtivý útok i hejna bílých blesků zevnitř, následované dalšími souvislými vlnami energie novorozeňat a mláďat a klubajících se larev.
Všichni, kdo mohli, fascinovaně pozorovali zánik bytosti, která měla rozměry přes třicet miliónů astronomických mil. Zelenavé pole se svíjelo pod údery bílých blesků, jejichž délka přesahovala desítky astromil, v případě sloupů soustředěné energie se dokonce jednalo řádově o tisíce astromil. Pavučina se vrátila do původní struktury, podle níž byla pojmenována, a pod neustálým tlakem zuřivě útočících dětí, štěnat a koťat a vší té zdánlivě bezmocně povykující drobotině, vytvářela shluky zelené energie, které však už neměly za úkol útočit, ani vracet údery, ale pouze utíkat, utíkat! Zachránit alespoň základní kód Pavučiny, který někde v klidu, v mezigalaktickém prostoru, umožní během miliónů let vzniknout další Pavučině.
Ale i v tomto bodě Pavučina podcenila dětskou urputnost a dravost mláďat šelem, stejně jako schopnost právě narozených antilop, káčat nebo ryb, přizpůsobit se okamžitě novému prostředí a postavit se na vlastní nohy, či využít slabounké ploutve.
Biosignály těchto tvorečků pochopily, že Pavučinu musí zlikvidovat teď - a tady... Bílé svazky energie se tedy vydaly za prchajícími zelenými koulemi lačně jako ohaři za lovnou zvěří, a nemilosrdně je anihilovaly, trhaly na kusy, a ničily do poslední částice.
Za další hodinu se na obrazovkách vše zklidnilo, a kolem Konvoje slabě zářil mlhavý, mohutný oblouk. Vítězný oblouk.
...a když lidé přepnuli ultraspektrální vidění na lidské oči, spatřili všude kolem myriády jasných hvězd! Mohutné hvězdokupy a pásy galaktických ramen zářily do prostoru jako nehybný ohňostroj. A na povrchu korábů se po dlouhých letech zrcadlila nebeská tělesa, a v očích lidí se zrcadlila nová naděje...
Mohutný údržbářský robot, pro potřeby Druhého Velkého Třesku dokonale sterilizovaný, držel v náručí hvězdně bílou zavinovačku, ze které mžourala hlava, pokrytá řídkým chomáčem světlých vlasů.
"Tak vítej, Jacku Juniore," pronesl robot dojatě, a otočil se na znaveně oddychující Sarah.
"Děkuji ti, lásko. Už vás nikdy neopustím!"
Sarah vytryskly slzy.
"Ach, Jacku - neopustím... Proč právě ty? Proč právě my?!"
Robot k ní přistoupil a třetí paží, určenou pro lámání vzpříčených traverz, jí lehounce pohladil po vlasech.
"Ale že máme krásnýho kluka, viď?"
Sarah pevně sevřela strojovou paži, přitiskla tvář k chladnému kovu - a zavřela oči. "Ano, to máme..."
Jack nechal jednu paži robota v sevření milované ženy, a vrchní částí trupu se natočil s Juniorem zpět ke kruhovému průzoru, ve kterém jasně zářily hvězdy.
"Koukej, Jacku. Tam někde budeš mít postýlku," díval se na kolem se rozprostírající rameno Spirální galaxie, mírně houpal ve vyhřívaném náručí spokojeně vrnící, před chvílí nakrmené dítě - a opět přinutil robota protřít si podivně zamlžené objektivy.

Konvoj se důstojně sunul širými plánětmi Všehomíra k nejbližším hvězdným systémům. Tam kdesi bude se nacházet nová kolébka lidstva. Tam kdesi bude lidský rod pokračovat v zázračném, nikdy nekončícím experimentu Stvoření.
A tam se budou věky věků tradovat pověsti o bájném uskupení lodí, jež bylo od dob Druhého Velkého Třesku nazýváno - Jackův konvoj...

CopyRight (c) IKARIE